

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Til H. N. Clausen. (Fra Studenterne.)

Citation: Ploug, Carl: "Til H. N. Clausen. (Fra Studenterne.)", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 363. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid89926/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Se paa Pandens Højning
Alvorsfuren lagt!
Se om Mundens Bøjning
Prentet Viljens Magt!

Staa skal denne Herme
Gjennem Tider trygt!
Alle den sig nærme
Skal med Ærefrygt!
Staa som den hans Minde
Skal i Folkets Bryst,
Straalende derinde
Lys og Haab og Trøst!

Til H. N. Clausen.

(Paa Studenterne)

Dybt har Du øst af Kundskabs Væld,
Vide Du drog ad Tankens Veje,
Hentede Skatte ej blot for Dig selv,
Men gav broderlig os dem i Eje.

Højskolens Sale

Lytted med Andagt tidt paa din Tale,
Aandernes Liv, som din Lære har vakt,
Og det Lys, som din Forsken har bragt,
Skal ej slukkes, naar Du er i Dvale.

Dog er det Æj din Viden blot,
Ikke dit Snilles klare Kjerte,
Ikke din Virken i Musernes Slot,
Som har vundet Dig Ungdommens Hjerte.

Kløgten i Panden

Ære vi kun, hvor den er selvanden,
Hvor, som hos Dig, ogsaa Hjertet slaar til,
Og den parres med Følelsens Ild.
Det, vi elske i Dig, det er — Manden.

Manden, som fører frem sit Folk
Frojdig til Kamp mod onde Magter!
Sandhedens djarve, frygtløse Tolk,
Som den krybende Yngel foragter!

Manden, som sejler

Rolig, og ej sin Kurs forfejler.
Løfter end Stormen sin døvende Røst;
Thi Magneten Du bær i dit Bryst,
I din Tanke sig Fremtiden spejler.

Manden, som aldrig Danmark sveg,
Gjaldt det dets Frihed og dets Ære,
Aldrig forsaged og vakled og veg,
Var end Tiderne tunge at bære!

Dannebods Havn,
Mødrenes Maal og Fædrenes Grave
Værged Du trofast mod Fremmedes Vold;
Og Du hægger ej Landse og Skjold,
Inden Lodet er atter i Løve.

Derfor i Ærens Tempelkor
Danmark din Mindesten skal sætte,
Og medens Mænd blive fødte i Nord,
Skal dets Sønner din Daad ej forgiante!

Derfor vor Skare,
Hvergang Du kalder, glad skal svare!
Derfor af Foraarets lysgrønne Blad
-- Ja, af Egens og Bøgens i Rad --
Slynge vi Dig en hellig Tiara!

Til J. P. E. Hartmann.

(Fra Studentersangforeningen.)

1.

Sprang fra dine Streng
Stærke danske Toner,
Drøn af Havets Dønning,
Sus fra Bøgeskoven,
Gay fra Fædres Grave,
Klang af Livets Kilder,
Tunge Nattetaarer,
Lyd af Morgenkerker, —

Skal dit Spil og svinde
Spørløst bort i Rummet,
Men, i trofast Minde
Fæstet, Slægter fylde:
Tænde lyse Tanker,
Løse bundne Læber,
Vække mandig Vilje,
Daad for Danmark føde!